

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) Ing. Ae. X** (uváděn rovněž jako A. Y), **b) Mgr. I. X.** (uváděna rovněž jako I. Y.), obou zastoupených JUDr. Josefem Lanzendörferem, advokátem se sídlem Pod Hřištěm 149, Ondřejov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2007, čj. 11 Ca 322/2006 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou ze dne 12. 10. 2006 domáhali u Městského soudu v Praze vydání rozhodnutí, kterým by byla žalovanému uložena povinnost zahájit řízení a vydat rozhodnutí o žádosti žalobců o udělení českého státního občanství za současné vázanosti právním názorem soudu. Žalobu odůvodnili tím, že dne 17. 7. 2006 podali jako manželé společnou žádost o udělení českého státního občanství. Žalovaný pak do dne podání žaloby nezahájil řízení. Žalobci rovněž uvedli, že žalovaný již dříve zamítl dvě obdobné žádosti žalobců z let 2000 a 2004, ale že z rozsudku městského soudu ze dne 24. 11. 2005, sp. zn. 8 Ca 45/2005, vyplývá, že jsou tato rozhodnutí žalovaného nicotná. Konečně žalobci dodali, že jsou rodiči a opatrovníky úplně bezmocného invalidního občana České

republiky K. X., o kterého řádně pečují. U ústního jednání dne 6. 11. 2007 žalobci navrhli změnu petitu tak, že se vypouští povinnost žalovaného zahájit řízení a petit tak směřuje pouze k povinnosti žalovaného vydat rozhodnutí za současné vázanosti právním názorem soudu.

Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 6. 11. 2007, čj. 11 Ca 322/2006 - 36. Rozsudek odůvodnil tím, že žalovaný rozhodl o žádosti žalobců dne 24. 11. 2006 a o rozkladu žalobců proti tomuto rozhodnutí rozhodl ministr vnitra dne 16. 7. 2007. Nesouhlas žalobců s obsahem meritorního rozhodnutí nemůže podle městského soudu založit důvodnost žaloby proti nečinnosti správního orgánu.

Městský soud pak dovodil, že primárním účelem podání žaloby nebyla ochrana proti nečinnosti žalovaného, ale snaha žalobců docílit přepisu jejich příjmení v podobě, kterou považují za správnou. Městský soud zdůraznil, že ve věci nevznikly pochybnosti o ztotožnění adresátů zásilek či rozhodnutí, žalobci podali proti rozhodnutí o neudělení státního občanství rozklad a proti rozhodnutí o zamítnutí rozkladu brojili žalobou u městského soudu. Argumentace žalobců, že o jejich žádosti nebylo rozhodnuto, protože žalovaný užil nesprávného tvaru jejich jmen, nemůže obstát. Podle městského soudu není pochyb o tom, že žalovaný o žádosti žalobců rozhodl, adresáty rozhodnutí konkrétně označil, a žalobci jsou si vědomi toho, že o jejich žádosti bylo rozhodnuto.

Městský soud rovněž konstatoval, že z dokladů, které měl žalovaný k dispozici, vyplývá tvar přepisu příjmení žalobců (A.) Y. – Y., přestože je v jejich cizineckých pasech užito tvaru (Ae.) X. – X. Jméno je pak podle městského soudu prvotním, nikoliv však jediným prostředkem identifikace účastníků řízení, proto nelze dovozovat důsledky ze skutečnosti, že městský soud dříve v jiném řízení použil označení žalobců X. – X. Učinil tak ostatně i v nyní posuzované věci, vycházejí z tvaru užitého žalobci v žalobě, aniž by tato skutečnost měla vliv na posouzení správného tvaru jména žalobců.

Závěrem městský soud dodal, že žaloba nemohla být úspěšná ani proto, že žalobci nevyčerpali před jejím podáním prostředky, které jim právní řád [§ 80 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.)] nabízí.

Žalobci (stěžovatelé) brojili proti rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž důvody výslovně podřadili § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávnému posouzení právní otázky soudem.

Stěžovatelé uvedli, že setrvávají na své předchozí argumentaci, na kterou pro stručnost odkazují. Dále zdůraznili, že se žalobou domáhali pouze vydání správního rozhodnutí ke svým jménům. Předmětem sporu naopak nebylo, jaká jména a příjmení jsou stěžovatelům vlastní. Tato otázka ostatně byla vyřešena pravomocným rozsudkem městského soudu ze dne 24. 11. 2005, čj. 8 Ca 45/2005 - 45, a úvahy městského soudu v nyní posuzované věci zpochybňují jak jeho předchozí rozhodnutí, tak doklady, resp. veřejné listiny, vydané českým státem stěžovatelům.

Stěžovatelé zdůraznili, že mají podle § 78 a § 79 zákona č. 326/1999 Sb. povinnost používat svá jména příjmení ve tvaru uvedeném v jejich dokladech. V souladu s § 1 a § 8 zákona č. 133/2000 Sb. mají nárok na uvedení jmen a příjmení v souladu s evidencí u Cizinecké policie. Podle § 14 zákona č. 71/1967 Sb. mají právo podávat svým jménem a příjmením žádost a podle § 46 téhož zákona mají „nárok na správní rozhodnutí, podaným svým jménem a příjmením“. Žalovaný naopak nemá právo používat v různých řízeních pokaždé jiné jméno a příjmení obyvatel.

Stěžovatelé rovněž uvedli, že vyčerpali veškeré možné prostředky.

Městskému soudu pak stěžovatelé také vytkli, že v napadeném rozsudku nesprávně uvedl návrh petitu, který stěžovatelé upravili u ústního jednání.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že o společné žádosti stěžovatelů rozhodl, stejně jako později rozhodl ministr vnitra o rozkladu stěžovatelů proti rozhodnutí žalovaného. V současné době jsou uvedena rozhodnutí předmětem přezkumu městského soudu (sp. zn. 9 Ca 310/2007). K užívání jména a příjmení stěžovatelů žalovaný poukázal na rodný list syna stěžovatelů, na němž jsou stěžovatelé uváděni jako A. Y. a I. Y. Jejich tvrzení, že jsou na všech veřejných listinách označováni jako Ae. X. a I. X. tedy není pravdivé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že se žalovaný žádostí stěžovatelů zabýval. Jádrem jejich argumentace je pak názor, že z důvodu uvedení transkripce jejich jmen v rozhodnutí odlišné od té, která je uvedena v jejich dokladech a kterou užívají, není možné ztotožnit následně vydané správní rozhodnutí s jejich osobami jako podatelé žádosti a je tedy namístě domáhat se vydání rozhodnutí žalobou na ochranu proti nečinnosti. Tomuto názoru nelze přisvědčit. Drobná odlišnost v transkripci jména účastníka řízení, je-li toto jméno přepisováno z cizího jazyka a do latinky, zejm. přichází-li v úvahu více na první pohled nikoliv nesprávných variant, nemůže vést bez dalšího k nicotnosti vydávaného rozhodnutí. V nyní posuzované věci je zřejmé a z rozhodnutí seznatelné, o jakých účastnících bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud připouští, že užívání různých transkripcí jmen stěžovatelů není šťastné, i z rodného listu syna stěžovatelů však vyplývá, že jimi užívanou transkripci těchto jmen nelze považovat za jedinou správnou. Zároveň se nejedná o odlišnost v údajích odpovídající míře, jakou se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2006, čj. 3 Azs 46/2006 - 91 (www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto shodně s městským soudem uzavírá, že žaloba na ochranu proti nečinnosti (§ 79 a násl. s. ř. s.) nemůže mít místa tam, kde žalovaný správní orgán rozhodl, byť by o zákonnosti tohoto rozhodnutí panovaly pochybnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 5 As 34/2004 - 118, www.nssoud.cz). Prostředkem ochrany se pak totiž stává žaloba proti takovému rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.), kterou ostatně stěžovatelé v nyní posuzované věci podali, nikoliv subsidiární prostředek ochrany představovaný žalobou na ochranu proti nečinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, čj. 2 Ans 5/2006 - 96 (č. 1293/2007 Sb. NSS)).

Pouze na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že by rámec jeho posuzování této věci překročila úvaha, která z variant přepisu jmen stěžovatelů je správná. Na tomto místě lze, opět ve shodě s městským soudem, pouze uzavřít, že předchozí jiné soudní řízení s jiným předmětem a jiným žalovaným správním orgánem, v jehož rámci soud označil stěžovatele určitým způsobem, aniž by zároveň právě označení stěžovatelů bylo

předmětem přezkumu, nezakládá presumpci správnosti takto užitého označení stěžovatelů a překážku věci rozhodnuté, jak stěžovatelé tvrdí.

Konečně pak Nejvyšší správní soud dodává, že odkázali-li stěžovatelé na svou předcházející argumentaci, nemohl k ní přihlídnout. Kasační stížnost směřuje ze své podstaty proti jinému rozhodnutí, než které bylo předmětem přezkumu ze strany městského soudu, a konkrétní kasační námitky vytýkající dostatečně určité vady rozsudku městského soudu nelze nahradit paušálním odkazem na žalobu nebo dokonce na podání učiněná v rámci správního řízení.

Důvodná není ani námitka, podle níž městský soud nesprávně vyšel z petitu žaloby před změnou provedenou stěžovateli. Uvedl-li městský soud na první straně rozsudku petit v původně podaném znění, na straně dvě pak výslovně dodal, že u ústního jednání stěžovatelé petit zpřesnili.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

